

عنوان مقاله:

تئاتر درسی، روانشناسی، درمانگری

محل انتشار:

نهمین همایش ملی تازه های روانشناسی مثبت (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سها احمدی - دکتری آموزش ریاضی، دانشگاه آزاد تهران، واحد مرکزی اداره آموزش و پرورش ناحیه ۲ بندرعباس، آموزشگاه شهید جواد ناصری

سیده ندا عین علی - کارشناسی، هنرهای نمایشی، دانشکده هنر اداره آموزش و پرورش ناحیه ۲ بندرعباس، آموزشگاه شهید جواد ناصری

خلاصه مقاله:

در هر جامعه درصد قابل توجهی از کودکان، نوجوانان و بزرگسالان بدون آن که تمایلی داشته باشند، ناخواسته خودشان را در حصار از کمرویی محبوس میکنند و شخصیت واقعی و قابلیت‌های ارزشمند ایشان در پس تودهای از ابرهای تیره خشم، ترس و کم رویی، ناشناخته میماند. پدیده کمرویی در بین بزرگسالان بسیار پیچیده‌تر است و چنین پیچیدگی در اغلب موارد، نیازهای درونی، تمایلات، انگیزه‌ها، هدفها، برنامه‌های شغلی و اجتماعی فرد را به طور جدی متاثر و دگرگون میکند. در جهان امروز، اندیشیدن خلاقانه ی هر فرد نوید جامعه ای خلاق را می دهد و جوامع خلاق سبب ظهور سبک های متنوع از زندگی هستند که در عین تنوع، همدیگر را پوشش می دهند و سبک کلی و صحیحی از جامعه ی رو به پیشرفت را تشکیل می دهند، با اینکه این ژرف اندیشی و اندیشه خلاق، شاید در ضمیر ناخودآگاه تک تک افراد جامعه وجود داشته باشد اما به خودی خود به منصفی ظهور نخواهد رسید و اگر به حال خود رها شود احتمال اینکه در جهت نادرستی به کار گرفته شود وجود دارد و یا اگر حتی فرض کنیم که تمامی افراد جامعه از این اندیشه در جهت صحیح بهره ببرند بازهم سن ظهور در هر یک از افراد قطعا متفاوت است و مسلما جامعه به خلاقیت یک نوجوان بیشتر احتیاج دارد تا یک فرد میانسال. تئاتر تعلیمی به عنوان یک اثر شفا بخش و ابزاری برای یادگیری در نظر گرفته شده است که هر کسی به شیوه ی خود از آن به عنوان روش آموزش و یا درمان استفاده میکند. در این شیوه به جنبه های هنری و زیبایی شناسی در تئاتر توجه نمیشود و صرفا وجه آموزشی آن مورد نظر است.

کلمات کلیدی:

ترس، خشم، کم رویی، تئاتر، تعلیم و تربیت، روانشناسی، نمایش خلاق، تئاتر پداگوژیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1641467>

